Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (desiata komora)

z 1. februára 2017 *

„Odvolanie — Článok 181 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora — Žaloba o náhradu škody — Akt o pristúpení Chorvátskej republiky k Európskej únii — Záväzky týkajúce sa stratégie pre reformu justície — Vytvorenie nasledujúce po zrušení funkcie súdnych vykonávateľov — Škoda, ktorú utrpeli osoby vymenované za súdnych vykonávateľov — Monitorovanie záväzkov Chorvátskej republiky Európskou komisiou, v ktorom nedošlo k pochybeniu — Zamietnutie odvolania — Odvolanie čiastočne zjavne neprípustné a čiastočne zjavne nedôvodné“

Vo veci C-239/16 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 25. apríla 2016,

Ante Šumelj, bydliskom v Záhrebe (Chorvátsko),

Dubravka Bašljan, bydliskom v Záhrebe,

Đurđica Crnčević, bydliskom vo Sv. Ivan Zelina (Chorvátsko),

Miroslav Lovreković, bydliskom v Križevci (Chorvátsko),

Drago Burazer, bydliskom v Záhrebe,

Nikolina Nežić, bydliskom v Záhrebe,

Blaženka Bošnjak, bydliskom vo Sv. Ivane (Chorvátsko),

Bosiljka Grbašić, bydliskom v Križevci,

Tea Tončić, bydliskom v Pule (Chorvátsko),

Milica Bjelić, bydliskom v Dubrovníku (Chorvátsko),

Marijana Kruhoberec, bydliskom vo Varaždine (Chorvátsko),

Davor Škugor, bydliskom v Sisaku (Chorvátsko),

Ivan Gerometa, bydliskom vo Vrsare (Chorvátsko),

Kristina Samardžić, bydliskom v Splite (Chorvátsko),

Sandra Cindrić, bydliskom v Karlovaci (Chorvátsko),

* Jazyk konania: chorvátčina.

Sunčica Gložinić, bydliskom vo Varaždine,

Tomislav Polić, bydliskom v Kaštel Novi (Chorvátsko),

Vlatka Pižeta, bydliskom vo Varaždine,

v zastúpení: M. Krmek, odvjetnik,

odvolatelia,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: S. Ječmenica a G. Wils, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (desiata komora),

v zložení: predsedníčka komory M. Berger (spravodajkyňa), sudcovia A. Borg Barthet a E. Levits,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: A. Calot Escobar,

s prihliadnutím na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť odôvodneným uznesením podľa článku 181 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora,

vydal toto

Uznesenie

1 Svojím odvolaním Ante Šumelj, Dubravka Bašljan, Đurđica Crnčević, Miroslav Lovreković, Drago Burazer, Nikolina Nežić, Blaženka Bošnjak, Bosiljka Grbašić, Tea Tončić, Milica Bjelić, Marijana Kruhoberec, Davor Škugor, Ivan Gerometa, Kristina Samardžić, Sandra Cindrić, Sunčica Gložinić, Tomislav Polić a Vlatka Pižeta navrhujú zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 26. februára 2016, Šumelj a i./Komisia (T-546/13, T-108/14 a T-109/14, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2016:107), ktorým tento Všeobecný súd zamietol ich žaloby o náhradu škody, ktorú utrpeli v dôsledku pochybenia Európskej komisie v rámci monitorovania dodržiavania záväzkov súvisiacich s pristúpením Chorvátskou republikou.

I. **Právo Únie**

2 Článok 36 Aktu o podmienkach pristúpenia Chorvátskej republiky k Európskej únii a o úpravách Zmluvy o Európskej únii, Zmluvy o fungovaní Európskej únie a Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu (Ú. v. EÚ L 112, 2012, s. 21, ďalej len „akt o pristúpení“),

priloženého k Zmluve medzi členskými štátmi Európskej únie a Chorvátskou republikou o pristúpení Chorvátskej republiky k Európskej únii (Ú. v. EÚ L 112, 2012, s. 10, ďalej len „zmluva o pristúpení“), stanovuje:

„1. Komisia pozorne sleduje všetky záväzky, ktoré Chorvátsko prijalo v rámci prístupových rokovaní, vrátane tých záväzkov, ktoré sa musia splniť predo dňom pristúpenia alebo ku dňu pristúpenia. Monitorovanie zo strany Komisie zahŕňa pravidelne aktualizované monitorovacie tabuľky, dialóg v rámci Dohody o stabilizácii a pridružení medzi Európskymi spoločenstvami a ich členskými štátmi na jednej strane a Chorvátskou republikou na strane druhej…, misie zamerané na partnerské preskúmanie, predvstupový hospodársky program, fiškálne oznámenia a v prípade potreby listy včasného varovania určené chorvátskym orgánom. Komisia na jeseň 2011 predloží Európskemu parlamentu a Rade správu o pokroku. Na jeseň 2012 predloží komplexnú monitorovaciu správu. Komisia počas monitorovacieho procesu vychádza aj z príspevkov členských štátov a podľa potreby zohľadní aj príspevky medzinárodných organizácií a organizácií občianskej spoločnosti.

Komisia sa pri monitorovaní zameria najmä na záväzky Chorvátska v oblasti súdnictva a základných práv (príloha VII), čo zahŕňa aj dosahovanie ďalších výsledkov aj dosahovanie ďalších výsledkov v oblasti reformy a efektívnosti justície, nestranného riešenia prípadov vojnových zločinov a boja proti korupcii.

…

Komisia v rámci svojich pravidelných monitorovacích tabuliek a správ vydáva do pristúpenia Chorvátska šesťmesačné hodnotenia týkajúce sa záväzkov, ktoré Chorvátsko prijalo v uvedených oblastiach.

2. Ak sa počas monitorovacieho procesu zistia nejaké problémy, môže Rada, uznášajúc sa kvalifikovanou väčšinou na základe návrhu Komisie, prijať akékoľvek vhodné opatrenia. …“

3 Na základe svojho záväzku č. 1 uvedeného v prílohe VII aktu o pristúpení nazvanej „Konkrétne záväzky, ktoré prijala Chorvátska republika počas svojich prístupových rokovaní (na ktorú odkazuje článok 36 ods. 1 druhy pododsek aktu o pristúpení)“ (ďalej len „záväzok č. 1“), sa Chorvátska republika zaviazala „naďalej zabezpečovať účinné vykonávanie svojej stratégie a akčného plánu pre reformy justície.“

4 Článok 36 aktu o pristúpení sa podľa článku 3 ods. 5 zmluvy o pristúpení uplatňuje odo dňa podpisu tejto zmluvy, t. j. od 9. decembra 2011.

II. **Okolnosti predchádzajúce sporu**

5 Okolnosti predchádzajúce sporu sú opísané v bodoch 4 až 32 napadnutého rozsudku a možno ich zhrnúť nasledujúcim spôsobom.

6 Na účely pristúpenia Chorvátskej republiky k Únii sa 30. júna 2010 začali rokovania týkajúce sa kapitoly 23 prístupových rokovaní nazvanej „Súdna moc a základné práva“.

7 V rámci predĺženia akčného plánu na účely reformy súdnictva (ďalej len „akčný plán 2010“), ktorý predpokladal najmä vytvorenie funkcie „súdnych vykonávateľov“, chorvátsky parlament prijal 23. novembra 2010 Ovršni zakon (zákon o nútenom výkone) a Zakon o javnim ovršiteljima (zákon o súdnych vykonávateľoch), ktorými sa zaviedol nový systém výkonu súdnych rozhodnutí. Nadobudnutie účinnosti viacerých ustanovení zákona o súdnych vykonávateľoch bolo však stanovené

na neskorší dátum. Chorvátsky parlament 15. decembra 2010 prijal tiež stratégiu reformy súdnictva na obdobie rokov 2011 – 2015 (ďalej len „stratégia reformy súdnictva 2011 – 2015“), podľa ktorej sa najmä nútený výkon súdnych rozhodnutí mal preniesť zo súdov na súdnych vykonávateľov.

8 V dôsledku uverejnenia verejnej výzvy z 19. augusta 2011 na podanie prihlášok do výberového konania s cieľom vymenovať súdnych vykonávateľov chorvátskym ministerstvom spravodlivosti boli odvolatelia ako úspešní uchádzači predmetného výberového konania vymenovaní za súdnych vykonávateľov a získali povolenie na začatie svojej činnosti.

9 Zmluva o pristúpení medzi členskými štátmi Únie a Chorvátskom, ktorú Chorvátska republika ratifikovala v januári 2012, bola 24. apríla 2012 uverejnená v *Úradnom vestníku Európskej únie*. Akt o pristúpení, ktorý je priložený k zmluve o pristúpení, vo svojom článku 36 stanovuje monitorovanie záväzkov, ktoré prijala Chorvátska republika počas prístupových rokovaní, Komisiou.

10 Chorvátsky parlament 22. decembra 2011 rozhodol o odložení uplatniteľnosti zákona o nútenom výkone a zákona o súdnych vykonávateľoch. Chorvátske orgány v máji 2012 poskytli Komisii vysvetlenia týkajúce sa reformy systému súdnych rozhodnutí, ako aj návrhy príslušných zákonov. Dňa 21. júna 2012 došlo k opätovného odkladu nadobudnutia účinnosti zákona o súdnych vykonávateľoch. Napokon zákonom z 28. septembra 2012 bol zákon o súdnych vykonávateľoch zrušený, pričom toto povolanie sa zrušilo od 15. októbra 2012.

11 Komisia vo svojej správe z 26. marca 2013 uviedla, že Chorvátska republika prijala novú právnu úpravu v oblasti výkonu rozsudkov na účely zabezpečenia uplatňovania súdnych rozhodnutí a zníženia počtu nevybavených vecí, ktoré súvisia s výkonom rozsudkov. Dňa 22. apríla 2013 Rada Európskej únie so zadosťučinením prijala túto monitorovaciu správu Komisie.

12 Chorvátska republika sa od 1. júla 2013 stala členským štátom Únie.

III. **Žaloba pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok**

13 Podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 20. septembra 2013 (vec T-546/13) a 17. februára 2014 (vec T-108/14 a T-109/14) odvolatelia podali žaloby s cieľom dosiahnuť konštatovanie zodpovednosti Únie za škody, ktoré údajne utrpeli, a určiť sumy uvedených škôd.

14 Uznesením z 5. mája 2014 boli veci T-546/13, T-108/14 a T-109/14 spojené na účely písomnej časti konania, ústnej časti konania a vyhlásenia rozsudku, ktorým sa konanie skončí.

15 Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd uvedenú žalobu zamietol ako nedôvodnú.

IV. **Návrhy účastníkov konania**

16 Odvolatelia svojím odvolaním navrhujú, aby Súdny dvor:

— prijal tvrdenia na podporu ich odvolania a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

17 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— v prvom rade zamietol odvolanie ako zjavne neprípustné,

— subsidiárne zamietol odvolanie ako zjavne nedôvodné a

— zaviazal odvolateľov na náhradu trov konania.

V. **O odvolaní**

18 Na podporu svojho odvolania odvolatelia v podstate uvádzajú dva odvolacie dôvody založené jednak na porušení článku 36 aktu o pristúpení a jednak na porušení článkov 13 a 17 ZEÚ.

19 Podľa článku 181 rokovacieho poriadku, ak je odvolanie čiastočne alebo úplne zjavne neprípustné alebo zjavne nedôvodné, Súdny dvor ho môže odôvodneným uznesením na návrh sudcu spravodajcu po vypočutí generálneho advokáta kedykoľvek čiastočne alebo úplne zamietnuť, a to bez začatia ústnej časti konania.

20 Túto možnosť je potrebné uplatniť v tejto veci.

A. **O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení článku 36 aktu o pristúpení**

21 Vo svojom prvom odvolacom dôvode odvolatelia v podstate tvrdia, že na rozdiel od toho, ako rozhodol Všeobecný súd, Komisia mala v súlade s článkom 36 ods. 1 aktu o pristúpení konštatovať nedodržania záväzkov chorvátskymi orgánmi z dôvodu odkladu účinnosti a neskoršieho zrušenia zákona o súdnych vykonávateľoch, ako aj navrhnúť primerané opatrenia Rade na základe odseku 2 tohto článku. Všeobecný súd sa totiž nesprávne domnieval, že záväzok č. 1 sa netýkal konkrétnej stratégie reformy súdnictva ani konkrétneho akčného plánu.

22 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v bodoch 46 až 48 napadnutého rozsudku Všeobecný súd v podstate rozhodol, že záväzok č. 1, ktorý stanovoval, že Chorvátska republika má naďalej zabezpečovať účinné vykonávanie svojej stratégie a akčného plánu pre reformu justície, sa netýkal konkrétnej stratégie ani akčného plánu pre reformu justície. Všeobecné výrazy uvedené v tomto záväzku možno vysvetliť skutočnosťou, že obdobie, ktoré uplynulo od dátumu podpísania aktu o pristúpení a skutočným pristúpením, a konkrétne monitorovanie záväzkov súvisiacich s pristúpením, ktoré sa uskutočnilo v tomto období, sa vyznačujú pravidelnou komunikáciou medzi inštitúciami Únie a orgánmi pristupujúceho štátu. Táto komunikácia nevyhnutne viedla k prispôsobeniam z jednej alebo druhej strany.

23 Okrem toho sa Všeobecný súd v bodoch 49 až 51 napadnutého rozsudku najmä domnieval, že stratégia reformy súdnictva a akčný plán citovaný v prílohe VII aktu o pristúpení neodkazujú iba na stratégiu reformy súdnictva 2011 – 2015 a na akčný plán 2010, ktorý v podstate určoval krátkodobé ciele, ktoré sa majú dosiahnuť v roku 2010, a po ktorom preto nevyhnutne musí nasledovať nový plán na obdobie trvajúce do dňa skutočného pristúpenia, a teda, že zo záväzku č. 1 nevyplývala pre chorvátske orgány nijaká povinnosť vytvoriť funkciu súdneho vykonávateľa.

24 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora však v odvolaní musí byť presne uvedené, ktoré časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, sa napádajú, ako aj právne tvrdenia, ktoré tento návrh osobitným spôsobom podporujú (pozri najmä rozsudok z 5. marca 2015, Ezz a i./Komisia, C-220/14 P, EU:C:2015:147, bod 111 a citovanú judikatúru). Tieto požiadavky nespĺňa žalobný dôvod, ktorý neobsahuje nijakú právnu argumentáciu na účely preukázania, v čom sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, a ktorý predstavuje jednoduchú žiadosť o opätovné preskúmanie žaloby podanej na prvom stupni, čo je v rozpore s požiadavkami stanovenými v Štatúte Súdneho dvora Európskej únie, ako aj v jeho rokovacom poriadku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. septembra 2007, Il Ponte Finanziaria/ÚHVT, C-234/06 P, EU:C:2007:514, body 45 a 46).

25 Ďalej z článku 256 ods. 1 druhého pododseku ZFEÚ a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že len Všeobecný súd má právomoc jednak zistiť skutkový stav, a to okrem prípadu, keď by vecná nesprávnosť jeho zistení vyplývala z dokumentov v spise, ktoré mu boli predložené, a jednak tento skutkový stav posúdiť. Pokiaľ Všeobecný súd zistil alebo posúdil skutkový stav, Súdny dvor má na základe uvedeného článku 256 ZFEÚ právomoc preskúmať právnu kvalifikáciu tohto skutkového stavu a právnych následkov, ktoré z neho vyvodil Všeobecný súd [pozri najmä uznesenie predsedu Súdneho dvora zo 6. októbra 2015, Cap Actions SNCM/Komisia, C-418/15 P(I), EU:C:2015:671, bod 24 a citovanú judikatúru].

26 V rámci tohto odvolacieho dôvodu odvolatelia na jednej strane neuviedli nijaké konkrétne právne tvrdenie, ktorý by preukazovalo existenciu nesprávneho právneho posúdenia, ktorého sa mal dopustiť Všeobecný súd. Obmedzujú sa totiž len na tvrdenie, že Všeobecný súd sa dopustil takéhoto nesprávneho právneho posúdenia tým, že v bodoch 47 až 51 napadnutého rozsudku tvrdil, že záväzok č. 1 sa netýkal konkrétnej stratégie reformy súdnictva, ani konkrétneho akčného plánu. Neuvádzajú však nijaké konkrétne tvrdenie, ktoré by špecifikovalo nesprávne posúdenie, ktorého sa mal dopustiť Všeobecný súd v uvedených bodoch napadnutého rozsudku.

27 Na druhej strane v rozsahu, v akom odvolatelia v tejto súvislosti v bode 9 ich odvolania tvrdia, že Chorvátska republika nikdy neprijala inú stratégiu ani iný akčný plán pre reformu súdnictva než stratégiu reformy súdnictva 2011 – 2015 a akčný plán 2010, nevysvetľujú, v čom by táto skutočnosť mohla mať vplyv na dôvodnosť zistení Všeobecného súdu uvedených v bodoch 47 až 51 napadnutého rozsudku. V každom prípade je cieľom týchto tvrdení v skutočnosti spochybniť posúdenie skutkového stavu Všeobecným súdom bez toho, aby sa tvrdilo, že Všeobecný súd skreslil tento skutkový stav.

28 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa prvý odvolací dôvod musí zamietnuť ako zjavne neprípustný.

B. **O druhom odvolacom dôvode založenom na porušení článkov 13 a 17 ZEÚ**

29 V druhom odvolacom dôvode odvolatelia v podstate vytýkajú Všeobecnému súdu, že nesprávne konštatoval, že jednak článok 13 ZEÚ nebol v prejednávanej veci relevantný, a jednak, že Komisia tým, že u žalobcov nevzbudila odôvodnené očakávania, neporušila ani články 13 a 17 ZEÚ, ani zásadu ochrany legitímnej dôvery. Tvrdia, že Komisia tým, že porušila všeobecnú zásadu právnej istoty, porušila tiež článok 13 ZEÚ. Ďalej, vzhľadom na to, že táto inštitúcia nekonala v súlade s článkom 17 ZEÚ, najmä nedozrela na riadne uplatnenie práva Únie Chorvátskou republikou, taktiež porušila tento článok. Podľa žalobcov totiž zmluva o pristúpení tým, že upravuje povinnosť tohto štátu vytvoriť funkciu súdneho vykonávateľa, zaručuje žalobcom najmä právo na prácu, takže mohli legitímne očakávať, že začnú vykonávať funkcie, do ktorých boli vymenovaní.

30 Pokiaľ ide o tento odvolací dôvod, stačí konštatovať, že všetky tvrdenia, ktoré odvolatelia uvádzajú na jeho podporu, spočívajú na predpoklade, podľa ktorého článok 36 aktu o pristúpení uložil chorvátskym orgánom povinnosť vytvoriť funkciu súdneho vykonávateľa. Ako však vyplýva z bodu 23 tohto uznesenia, Všeobecný súd konštatoval, že takýto záväzok neexistoval, pričom žalobcom sa nepodarilo toto konštatovanie vyvrátiť. V dôsledku toho je tento odvolací dôvod zjavne nedôvodný.

31 Z vyššie uvedených úvah teda vyplýva, že dva odvolacie dôvody uvedené na podporu tohto odvolania sa musia zamietnuť, v dôsledku čoho sa musí zamietnuť toto odvolanie ako celok, a to ako čiastočne zjavne neprístupné a čiastočne zjavne nedôvodné.

VI O trovách

32 V súlade s článkom 138 ods. 1 rokovacieho poriadku uplatniteľným na základe článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať odvolateľov na náhradu trov konania a tí nemali úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ich na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (desiata komora) nariadil:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **Ante Šumelj, Dubravka Bašljan, Đurđica Crnčević, Miroslav Lovreković, Drago Burazer, Nikolina Nežić, Blaženka Bošnjak, Bosiljka Grbašić, Tea Tončić, Milica Bjelić, Marijana Kruhoberec, Davor Škugor, Ivan Gerometa, Kristina Samardžić, Sandra Cindrić, Sunčica Gložinić, Tomislav Polić et Vlatka Pižeta sú povinní nahradiť trovy konania.**

Podpisy